

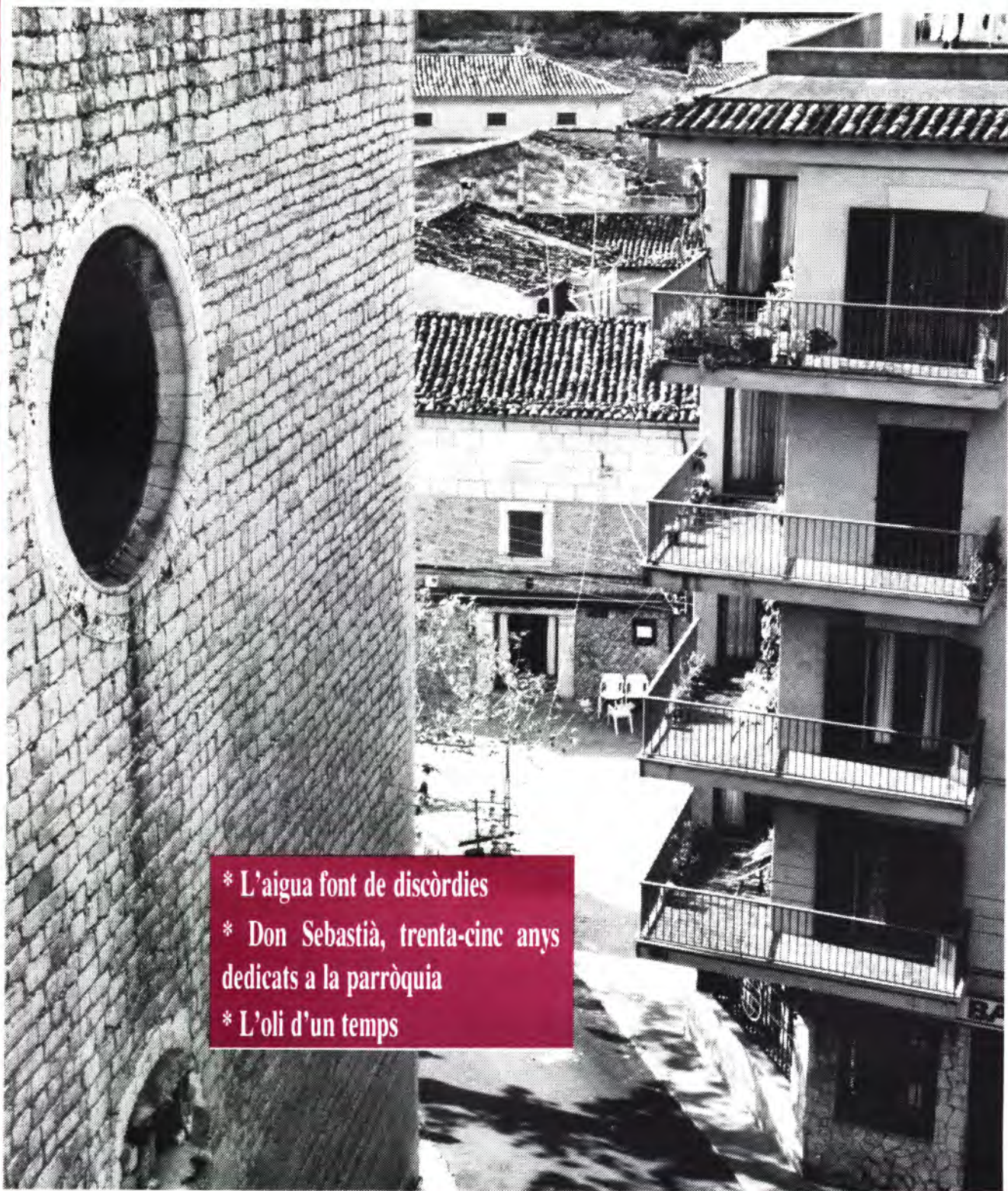
Aiaró

noves i parers

PREMSA
CORONA

revista mensual d'informació local

Març 1993 • Número 10 • 200 Ptes

- * L'aigua font de discòrdies
- * Don Sebastià, trenta-cinc anys dedicats a la parròquia
- * L'oli d'un temps

NÚM. 10

Edita: OBRA CULTURAL BALEAR
OCB Delegació d'Alaró.
C. Pintat, 9 — 07340 Alaró

Consell de Redacció:

Caterina Amengual i Agulló
Mercè Amengual i Agulló
Carme Bennàssar i Ferragut
Eulàlia Colom i Soto
Margalida Simonet i Riera

Col·laboradors/es:

Francesc Coll
Tomeu Noguera
Miquel Llinàs
Catalina Simonet
Tomeu Simonet
Andreu Vidal
Joan Amengual
Joan V. Lillo
Dingú
Catalina Company
Sebastià Verd

Administració:

Joan Pau Rosselló i Colom

Fotografia:

Andreu Quintana
Sion Coll

Publicitat:

Pau Rosselló i Colom

Dipòsit Legal: 412-1992

Impremta:

Tirrena, S.A.
C/ Pintor Juan Gris, 1
Manacor

SUMARI

INFORMACIÓ LOCAL

- Bartomeu Rotger, conseller — 4
- Ca'n Clar — 5
- Carnaval — 5
- Conferència sobre el càncer de pit — 6
- Extracció il·legal de pedra — 6
- Darrera reunió informativa de la comunitat de regants — 6
- Tall de la xarxa d'aigua pública — 7
- Construcció d'habitatges de protecció oficial d'Alaró — 7
- Desestimat un recurs contra l'Ajuntament — 8
- Quarter de la Guàrdia Civil — 8
- Sucesos — 8

ENTREVISTA

- Don Sebastià, trenta-cinc anys dedicats a la Parròquia — 9

REPORTATGE

- L'oli d'un temps — 12

MÓN NATURAL

- Arbres vells i dignes — 15

PARER

- L'enteniment necessari — 16
- L'aigua d'Alaró: un problema de moltes tones — 17
- Comunitat de Regants: cap un carreró sense sortida — 18

PERRUQUERIA

- Els cabells secs — 19

ESPORTS

- 1ª Regional Preferent — 20
- II Challenge volta a Mallorca — 21

MÚSICA

- Los Crudos a Alaró — 22

CUINA

- Salmó amb espinacs i cava — 23

AGENDA

- Mans de dona, II Mostra — 23

SOCIETAT

- Naixements, defuncions, matrimonis — 23

LLIBRES

- Lucrècia Bòrgia, de Maria Bellonci — 23

RESTAURANT · BAR

Streo

Marta i Joan

ESPECIALITAT EN PEIX FRESC

C/. Veri, 2 - Tel. 82 09 35
PORTO CRISTO (Mallorca)

Cap a la igualtat d'oportunitats

Dia vuit de març, any darrera any, i cada vegada amb més consciència social, se celebra el dia de la dona treballadora. Tot i que els valors femenins han sofert una forta transformació des de l'any 1909, en què cent vint-i-nou obreres tèxtils moren cremades al seu lloc de treball quan totes reivindicaven més seguretat i salut laboral, avui encara presenciam, sovint, escenes d'injustícies laborals (a quantes dones no se'ls ha renovat un contracte de treball per trobar-se embarassades?), una manca d'igualtat social i, en no pocs casos, una infravaloració de la condició femenina prou remarcable.

Normalitzar aquestes situacions i lluitar per la igualtat de drets no s'ha de plantejar com la lluita per homologar-se al món masculí. Seria un error intentar aquesta escalada, doncs del que es tracta principalment és de tenir les mateixes oportunitats per realitzar-la.

Si ens decantam cap als valors denominats «femenins», observam que responen al paper prioritari de les dones dedicat a l'atenció dels altres, a la cura familiar... Són valors femenins perquè des de temps antics han estat assignats a les dones, però no hem d'oblidar, la necessitat que esdevinguin universals.

No ens enganem, si els rols socials, tot partint del treball domèstic, no es generalitzen haurem perdut aquell tramvia que des de l'any 1909 proclama la igualtat d'oportunitats.

ES MAGATZEM C.B.

FERRETERIA - DROGUERIA

Avda. Constitució, 18 - bxs.

CIF. E07177702

Tel./Fax (971) 87 92 12

07340 - Alaró (Mallorca)

Bartomeu Rotger, Conseller

Bartomeu Rotger, nascut a Alaró el 1941, va ser nomenat, el passat 9 de febrer, conseller de Cultura, Educació i Esports del Govern Balear, després del breu pas de Bartomeu Vidal al capdavant d'aquesta conselleria. Bartomeu Vidal havia estat nomenat conseller de Cultura, Educació i Esports fa quatre mesos, quan es produí el cessament de Maria Antònia Munar, presidenta d'Unió Mallorquina.

Bartomeu Rotger és llicenciat en Ciències de l'Educació per la Universitat Complutense i, a més, té cursos de doctorat i estudis de psicologia i magisteri. Autor de quaranta-dues publicacions de caràcter pedagògic, ha estat cap dels serveis d'Inspecció Educativa, professor de l'INAP i de la Universitat Menéndez Pelayo, vice-president del consell social de la Universitat de les Illes Balears i representant de les Ba-

lears en el consell nacional d'Investigació i Desenvolupament i, des del 1987, ocupava el càrrec de director general d'Educació de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports del Govern Balear.

Amb aquest llarg currículum acadèmic i professional, Bartomeu Rotger, des del seu càrrec de conseller, s'enfrontarà amb la gestió de noves competències que aquesta comunitat autònoma rebrà en matèria educativa.

TALLER JUAN CAMPINS SERVEI OFICIAL RENAULT

Renault recomana lubricants **elf**

AVINGUDA DE LA CONSTITUCIÓ, núm. 36
07340 - ALARÓ

RENAULT
EL PLAER
DE VIURE'LS

TALLER I VENDES
Tel. 51 04 72

Ca'n Clar

Pascal Vaugon a l'entrada del seu negoci

CA'N CLAR vases i motllures, és el nou local que ha obert les seves portes el mes de febrer a Alaró. No cal dir que tenir un lloc on poder dur un moble antic per restaurar o una pintura perquè ens hi facin unes vases és força interessant, alhora que això suposa augmentar els serveis del poble.

Esperem que en Pascal Vaugon, l'artesà que ha obert el negoci, tengui prou feina.

Carnaval

Els infants s'ho passaren d'allò més bé

Festa i desfresses completaran el Carnaval i darrers dies durant el mes de febrer.

Dijous dia 18 foren les dues escoles que sortiren al carrer a fer bauxa. El col·legi Sant Bartomeu que tengué com a tema **El Circ**: pallassos, animals... i un únic material de confecció, el plàstic, aconseguí un ambient viu de colors molt atractius.

Per altra banda el col·legi Ntra. Sra. de la Consolació presentà **Les Joguines**: pepes antigues, instruments musicals...

L'horabaixa, un grup musical, dut per l'Ajuntament, animà a un petit grup de gent. La seva poca puntualitat va cansar la majoria.

Tots els alumnes visqueren de prop la festa ja que ells mateixos es feren les desfresses.

El dissabte dia 20 fou el Cercle d'Estudis que ambientà els carrers: princeses, herois, hippies.

Recordant vells temps potser un divertit motiu de desfressa

El bar Casino organitzà un ball i concurs de desfresses i dimarts, dia 23, a l'hora de tancar el núm. 10 es preparen noves desfresses per a fer bulla, i acabar el Carnaval amb l'enterrament de la sardina el dimecres dia 24.

G U I L L E R M O
D E LA FUENTE
F O T O G R A F O

REPORTATGES

Joan Alcover, 14-A Tel. 14 00 96 SANTA MARIA

FLORISTERIA **ATTYS**

Verge del Refugi, 19
Telf. 51 04 97
07340 ALARÓ

Conferència sobre el càncer de pit

Amb el títol de «La prevenció del càncer de mama» el passat 11 de febrer tingué lloc una conferència. L'acte fou organitzat per l'Associació de Mestresses de Casa i l'Associació espanyola contra el càncer.

A partir de diapositives i altre material gràfic la doctora Cristina Rojas incidí en la importància de la detecció precoç en els càncers ginecològics. Una detecció primària contribueix a la curació d'un percentatge important del càncer de pit, és per això que entre les assistents es repartí un material explicatiu per a una autoexploració dels pits.

A la conferència hi assistí un nombre públic femení ja que és aquest un dels temes que més interès desperta entre les dones.

Quina seria la millor manera d'acaramular el fems del Castell d'A-laró i que es duu al Pouet? S'ha decidit, pel que sembla, que la cosa més pràctica és escampar-ho tot.

Potser, si ho pensam millor, el més higiènic seria posar contenidors i així no donar, com a mínim, una mala imatge als visitants.

Extracció il.legal de pedra

Qui més qui menys s'ha fixat, baixant per la costa de Tofla en direcció cap a Lloseta, en un immens forat que hi ha i que correspon a una cantera d'on s'estreu pedra des de fa un parell de mesos. La cantera situada a la finca de can Sec, no és més que un altre atemptat contra el medi ambient en un espai rural d'interès paisagístic. Les obres d'extracció de la pedra són dutes a terme per una empresa de Binissalem, propietat de A. Ramos Comas. Aquest senyor, a pesar que se li ha obert expedient i ha rebut diverses denúncies, ha seguit impunement amb el seu negoci, demostrant-se un vegada més la ineficàcia de la llei d'espais naturals protegits. Esperem que s'aturi l'extracció i que el propietari d'aquesta sigui obligat a repoblar l'espai que ell mateix ha destruït i així tornar a Tofla la seva tradicional imatge.

Darrera reunió informativa de la comunitat de regants

Al llarg dels darrers mesos la Junta de la comunitat de regants ha anat convocant als seus comuns per posar-los al corrent de la situació de l'entitat.

El passat dia 19 de febrer va tenir lloc la darrera reunió que es va centrar en l'explicació de l'actual estat de la sèquia mare.

Per fer-ho més il·lustratiu es va passar una cinta de vídeo a la que es mostraren les millors realitzades al llarg de tot el traçat de la sèquia.

Algun dels presents va recordar la importància històrica d'aquesta construcció hidràulica que data de l'època en que la nostra illa estava habitada per població d'origen àra-berber, (segles X al XIII), abans de la conquesta catalana. Volent dir amb això que s'ha d'as-

sumir la responsabilitat de conservar aquests vestigis perquè els puguin gaudir les futures generacions.

El president, Miquel Riera, va informar sobre la negativa de l'ajuntament a concedir els permisos pertinents per arreglar varis trams averiats de les canonades.

Finalment els membres de la Junta manifestaren que un probable enteniment entre l'ajuntament i la comunitat podria consistir que aquesta s'encarregàs de gestionar i distribuir el subministre d'aigua potable al nostre poble, a través de la xarxa pública.

En els propers mesos es convocarà una Assemblea General per acordar una postura definitiva sobre l'aigua de Sa Font.

Tall de la xarxa d'aigua pública

A ningú ve de nou que es parli del tema de l'aigua a Alaró, és un problema constant i cada dia és un nou episodi a afegir als innombrables d'aquesta culebró que no acaba mai. El darrer episodi, no està protagonitzat pels dos principals protagonistes de la sèrie (la comunitat de regants i l'Ajuntament), sinó per altres coses més greus ja que s'ha demostrat que hi ha individus que, sabotejant la xarxa pública, obtenen l'aigua que volen sense pagar ni cinc, a costa de tots els alaroners.

L'esmentat sabotatge va tenir lloc al carrer de Ca Na Fara, on es va trobar la tuberia de l'aigua tallada i connectada a un grifó, el qual estava connectat a la vegada a la síquia. D'aquesta manera hi havia un individu que obtenia l'aigua amb el tub del seu veí, el qual havia de pagar les despeses d'una aigua que no emprava. En adonar-se'n, el tub fou reparat i el grifo fou dipositat a les dependències municipals, servint així com a prova en cas de judici.

Construcció d'habitatges de protecció oficial a Alaró

Dues promocions d'habitatges de protecció oficial començaran a construir-se pròximament a s'Hort d'en Tapí.

Segons ens ha informat l'empresa promotora, Escorpí, S.A., s'edificaran un total de 24 habitatges distribuïts en dues finques de 12 cada una.

Cada promoció inclourà 4 habitatges a la planta baixa i 8 pisos (quatre per planta).

Les dimensions de cada pis o ha-

bitatge són de 89, 5 m² de superfície habitable a més d'un pati de 75 m² en el cas de les plantes baixes. Cada promoció comptarà també amb 21 aparcament soterranis.

Quan al preu podem dir que dels pisos em demanen 9.407.000 ptes. i de les plantes baixes 10.600.000 ptes.

En aquesta zona la mateixa promotora té previst edificar 3 xalets adossats de 215 m² cada un.

MESÓN GALLEGO BAR-RESTAURANT

ESPECIALITAT EN MARISC

Can Ros, núm. 4
Tel. 51 00 56

ALARÓ
Mallorca

TALLER DE XAPA I PINTURA

GABRIEL JAUME

Telèfon 51 03 71
Pere Sampol de Son Curt, 15

ALARÓ
(Mallorca)

Desestimat un recurs contra l'ajuntament

Segons una sentència de recent aparició, s'ha desestimat el recurs interposat contra l'Ajuntament d'Alaró per l'adjudicació de les obres de la Unitat Sanitària. Tal com ja havia informat aquesta revista, el recurs fou interposat per Antoni Rebassa aleshores regidor. El recurs, que pretenia la nul·litat de les adjudicacions de les obres a l'empresa Construcciones Mavi, es basava en la incapacitat de l'empresa per contractar amb l'Administració: manca del certificat de classificació expedit pel registre de contractistes i no estar al corrent de les obligacions tributàries.

A la sentència es considera que mal-

grat les omissions, anteriorment assenyalades, no s'ha d'arribar a una solució tan extrema com és la nul·litat de l'adjudicació, ja que segons paraules textuais s'incorriria en un extrem formalisme repudiat en la pròpia llei. La sentència es fonamenta en una sèrie de punts entre els quals hi ha l'aprovació per unanimitat a un plenari de les obres, atesos d'urgència d'aquestes i el fet que cap de les empreses que optaren a les obres disposava de la classificació. S'afirma, també, que les obres es dugueren a terme en els terminis prevists i ajustades al projecte.

Quarter de la Guàrdia Civil

Aquest simbòlic edifici, que va servir durant molts anys com a quarter de la guàrdia civil i que avui és de propietat privada, representa, sense adonar-se'n, un gran risc pel seu estat ruïnós. El problema no està en el fet que l'edifici caigui o s'enruni qualche dia, sinó que el fet que qualcú pugui morir sota les seves ruïnes. Si informam de tot això no és perquè es faci un edifici nou; senzillament només demanam que es tanqui, sobretot el corral, ja que és corrent veure-hi al·lots que hi juguen els horabaixes i que corren i s'amaguen per dins l'edifici. És hora de resoldre el problema i no esperar que una desgràcia sigui el detonant per emprendre les pertinents mesures, fet molt usual en l'administració d'aquest país.

Sucesos

Teresa Comas Ferrer, de 79 anys, veïna de Los d'Amunt, va morir el matí del dilluns, 22 de febrer, a causa d'un incendi que es va produir a casa seva, al carrer de Son Borràs, número 24.

Tot va passar molt de pressa, sembla ser quan anava a encendre el braser, potser com sempre havia fet, com cada dia; ni els veïns ni ningú hi van poder fer res; costa d'entendre que a vegades les coses passin així, d'aquesta manera; ens ha conmogut a tots.

ELECTRONICA H y H SC

TELEVISIÓ VIA SATÈL·LIT
ANTENES INDIVIDUALS
ANTENES COL·LECTIVES

INSTAL·LACIÓ I MANTENIMENT
PRESSUPOSTS SENSE COMPROMÍS

Pere Rosselló i Oliver, 50 baixos
07340 ALARÓ - Telèfon: 51 81 78

Don Sebastià, trenta-cinc anys dedicats a la Parròquia

Sebastià Jaume Adrover, capellà i home de bé, va néixer a Felanitx, el dia 2 de desembre de l'any 1929. Va estudiar a Felanitx, a Inca i, després, va entrar al Seminari. Ha estat vicari a Campos un any

i mig, com a professor de religió al col·legi La Salle de Palma, també un any i mig, i des de fa 35 anys és vicari d'Alaró.

-Són molts anys dedicat al poble d'Alaró; 35 anys, en són una pila. Per què, com podeu explicar-me aquesta fidelitat. No ha tingut ganes o necessitats d'anar-vos-en?

-Com a necessitat d'anar-me'n mai. Es per pura voluntat. De tota manera, a nosaltres, els capellans, sempre ens consulten si volem o no quedar-nos. També és difícil que algú et substitueixi quan has iniciat alguna feina o tens assumides una sèrie de responsabilitats. I, a vegades, perquè no és possible fer cap canvi amb ningú.

-Viviu a la rectoria, hi viviu sol o amb algú, amb qui?

-Vaig viure amb la meua mare fins que es va morir; i, vaig tenir la sort que ella va viure 91 anys, això és molt; després la meua germana, que vivia a Felanitx, va decidir deixar el que feia per venir a viure amb mi.

-La imatge que tots tenim d'aquells anys, de finals dels cinquanta, just quan vau arribar, és de foscor i sobretot d'una gran confusió, eren uns anys difícils; com vau trobar el poble?, què hi vau veure? quina actitud van adoptar?

-Com a vicari i com a jove que era, vaig trobar que faltava molta de cosa i vaig adoptar el rol de suplència, que a vegades ens toca fer a molts de nosaltres, els capellans. De seguida vaig agafar la banda d'esports i la de bàsquet, la de balls, la d'excursions, la de pim-pom i la d'escacs; ja m'agradava tot. Era sobretot aquesta part la que vaig trobar més minsa, sense cap il·lusió, sense... faltava. Em vaig il·lusionar des del primer dia, vaig disfrutar d'estar amb aquella gent; són moltes generacions que he conegut que han passat. I, poc a poc, el poble ha anat agafant iniciativa.

Realment, eren temps difícils, temps per ventura, un poc tergiversats, un poc

Don Sebastià participant en un dels campaments d'estiu al castell, fa uns quants anys

així i, que crec que era necessari, més que mai, una lluita molt centrada.

També, durant aquells temps, vam començar a organitzar ja, tota la part de diades amb joves, que en dèiem de formació, les quals consistien a anar a un lloc determinat durant 3 dies, i parlar de les possibilitats que tenien, del que podien fer, d'autoestima que diuen ara. També, vam organitzar curses de cristiandat, d'exercicis, moltes coses.

-Quan al rol de suplència, que dèieu abans, és cert que va ser molt important en aquells anys. Un sector de l'església va adoptar una actitud progressista i, encara que estrany a molts, també liberal, el canvi, en la figura de Joan XXIII, va ser evident tant des de la perspectiva religiosa com de la cultural i política. Com va viure el poble tot això?

-Sobretot el que notava de veres, en mig de la gent, tot allò que el poble

havia anat deixant, a poc a poc, tota una sèrie de tradicions, de vida, coses que et conten els vells i que crec que era necessari entroncar de bon de veres. També, amb la mateixa llengua que empraven, hi pareixia absurd que un jove llegís en català, pareixia com si el llibre no el coneguessin, pareixia que era una lluita inútil, més que res per la indiferència de la gent, després de tants anys. Jo record, amb molta alegria, quan vam començar a llegir, de bon de veres i quan vam representar les rondalles mallorquines, 7 o 8 obres, em van sorprendre. També fèiem, cada any, almenys dos festivals, un el que actuava tothom, 120, 150 personatges; on cada un tenia la seva manera de fer una cosa, des de contar «xistes», escenificar petites obres de teatre, recitar un tros de poesia, fer música...

Al mateix temps, vam iniciar unes tertúlies cada setmana sense un programa preestablert sinó improvisat; de primer n'èrem tres o quatre, i ho fèiem al menjador de la rectoria però, al cap de dos mesos vam haver d'anar a l'altra

casa ja que vam arribar a ser 30 o 40 persones, va agafar una magnitud que no esperàvem, era molt interessant perquè sortien els problemes vius, allò que preocupava a la gent, i procuràvem atendre i donar solucions dins les nostres possibilitats.

-Com a professor de religió, sempre heu fet classes? i actualment?

-M'ho van posar com a condició essencial seguir donant classe. Fa 30 anys que vaig a fer classes al Cide, des de l'inici d'aquesta escola, són moltes generacions que passen hi ha una gran diferència, són diferents.

-Aquesta diferència, com la veieu?

-No es pot parlar de si abans eren millors que ara, no, sino és que són diferents i, els d'ara, com els altres d'abans, tenen coses bones i coses dolentes, avui no podem parlar de joves sinó d'un grup determinat de joves; per ventura, abans formaven un bloc més homogeni, en canvi, ara, cada grup és diferent.

-Respecte als matrimonis, organitzàveu trobades?

-Sí, cada any teníem, sobretot, una gran trobada que en un principi durava 2 dies, tot dissabte i diumenge fins l'horabaixa, era molt interessant perquè parlàvem i, érem tots plegats. A més teníem una reunió cada setmana i fruit d'aquestes xerrades acabàvem amb aquesta gran reunió, hem estat 150, 160, participaven molt; fins ara, perquè fa 2 o 3 anys, uns per dificultat d'horis, per dificultat de moltes coses, vam dir, no, i ho continuam fent, però d'una

manera més seccionada.

-El casal dels vells, en quant edifici, a qui pertany?

-És de la parròquia. És una casa que va deixar Don Antoni Rosselló de Son Forteza, a la parròquia, llavors vam fer un contracte amb els vells perquè nosaltres ens ve just comptar les cases que tenim, la rectoria, la casa de joventut i l'Església, es pesat econòmicament, així que aquesta casa la vam cedir els vells, i ells a canvi fan un donatiu a la Mare de Déu del Castell, i mentrestant, l'empren; està ben usat.

-El local dels joves es preveu arreglar-lo? Quins són els passos que caldria fer?

-Ho intentam de veres. És un solar extraordinari, ara, també necessita d'una reforma extraordinària i, aquesta l'hem prevista una sèrie de vegades, fins i tot, hem mirat fer-la per parts, però tothom és de l'opinió que ha de ser una reforma global: el teatre, el pati, totes les altres parts... És una pena que no es faci; és un bon lloc; és l'únic teatre que queda al poble, i jo crec que és necessari conservar-lo; i també com a lloc de trobada de tothom, com a casa d'estança per grups que puguin venir de fora... L'únic problema és l'econòmic, es necessiten molt de duros; hi ha un projecte fet que queda molt bé, quedaria molt bé. Hem tengut algun contacte amb l'Ajuntament per parlar-

ne ja que aquesta Institució hi hauria de col·laborar, nosaltres, també, i per part nostra, com a Església, aportaríem moltes cases; perquè això de demanar

subvencions és encara més difícil perquè hauríem de cedir-lo durant 35 anys sinó no hi ha res a fer. És una obra de tothom.

-I el castell?

-El castell sempre havia estat de l'Església, però, l'Ajuntament, un dia, considerant-ne el seu valor històric, va qüestionar-ne la pertinença, però, abans que la comissió dictaminàs qualque cosa, vam fer un concordat mitjançant el qual el castell va passar a ser una copropietat, de l'Ajuntament i de l'Església; jo creia que era l'única manera perquè les coses anassin cap endavant; és un gran bé per a tots.

-Parlem de llibres; Alaró compta amb algun arxiu de llibres eclesiàstics? A partir de quin segle? I, quins altres tipus de llibres teniu?

-A la rectoria hi ha l'arxiu parroquial, bastant antic; el primer document és de l'any 1212; n'hi ha una sèrie més d'aquells temps, del segle XIII, i després del segle XV, XVI, etc. Hi tenim el primer catecisme, els primers llibres escrits en quell mallorquí d'aquells temps que l'Església sense cap norma, ni una, hi escrivia.

També comptam amb una biblioteca oberta a tothom, on tenim tot tipus de llibres, actualment en tenim deixats 300.

-Del nou catecisme, què me'n dieu?

-Sí, l'hem mirat, l'hem fullejat i n'hem fet la presentació. Hi ha una sèrie de coses que, per ventura, xoquen molt, per exemple, la possibilitat d'una

BAR LA GRANJA

BERENARS - TAPES VARIADES
DINARS I SOPARS PER ENCÀRREC
MENJADOR PRIVAT

Avda. Constitució, 39
07340. ALARÓ

Tel. 510248

REPORTATGES

IMATGE 2.000

FOTOGRAFIA - VIDEO

Alexandre Rosselló, 26
Tel. 51 05 14

ALARÓ

Don Sebastià

guerra justa, d'una pena de mort... pensava que algunes coses ja estaven arraconades, però veig que tornen a sortir; és clar que si és universal...

-I aquesta opinió tan peculiar sobre l'astrologia, sobre el món esotèric, què en pensau?

-Això és ridícul. Sí que existeix tot aquest món, però hem de pensar que l'Església no només té en compte la manera de pensar europea sinó que també considera la resta de països del món.

-Escriuiu qualche vegada, literatura... o...?

-A mi sempre m'ha agradat molt llegir; no comprenc la meua vida sense la lectura, m'he il·lusiona moltíssim,

però, això té una contrapartida que vulgui o no vulgui em vénen ganes d'escriure, d'expressar-me; es una necessitat que jo tinc i en tots els ordres: religiós, novel·la, recalcar tota una sèrie d'idees noves... i, moltes temporades, ho he fet.

-Heu fet alguns viatges; on heu estat?

-Sí, he viatjat; també és una de les coses que més m'agrada; m'ha enriquit molt viatjar, observar altres maneres de viure, de comportar-se... He estat a l'Índia, al Perú, i a molts altres, tots tan diferents... i t'adones que nosaltres no ho tenim tot, ni de molt, ens pensam que som els millors i així, no és vera.

-Actualment, quin aspecte de la

vida pensau que colpeix més: la violència, la droga...?

-La droga no fa por, allò que realment fa por són els ambients; és un tema que per ventura en parlem massa i fem poc; però no ens hem de tancar; crec que als nins i als joves se'ls ha de donar un ventall de possibilitats, que tinguin altres coses a fer. Em dóna la impressió que, a vegades, l'ambient s'ajagut, s'ha posat horitzontal, ningú sobresurt, ningú vol fer una sèrie de coses, ningú es compromet i això no és a nivell d'Església, sino que és per tot, és una pena; si entenguéssim que tots anam dins el mateix barco i tots anam dins el mateix tren, que tots anam avançant junts, llavors no veuríem tant les coses separades; en el fons tant creients com no creients, tant Església com no Església, tots anam al mateix punt. Avui en dia dividir és absurd, sobretot en un poble.

-Voldríeu afegir alguna cosa més?

-Voldria que sobresortís sempre, per damunt de tot, el sentit d'anar fent cada dia que passa; jo sóc feliç en allò que és meu. Intentaré, de bon de veres, ajudar a tothom i si tots fóssim conscients que es poden fer moltes de coses, que hem de sortir de la rutina de cada dia, que hem d'anar cap a qualche banda; que llutin, que intentin, que s'esforcin, crec que llavors, nos animaríem, mútuament, i això és el que interessa.

Eulàlia Colom

Forn Nou

PASTISSERIA

Joan Alcover, 35

Tel. 51 03 13

ALARO (Mallorca)

BAR RAMON

HAMBURGUESERIA

C/ Can Ros, 11
07340 - ALARÓ

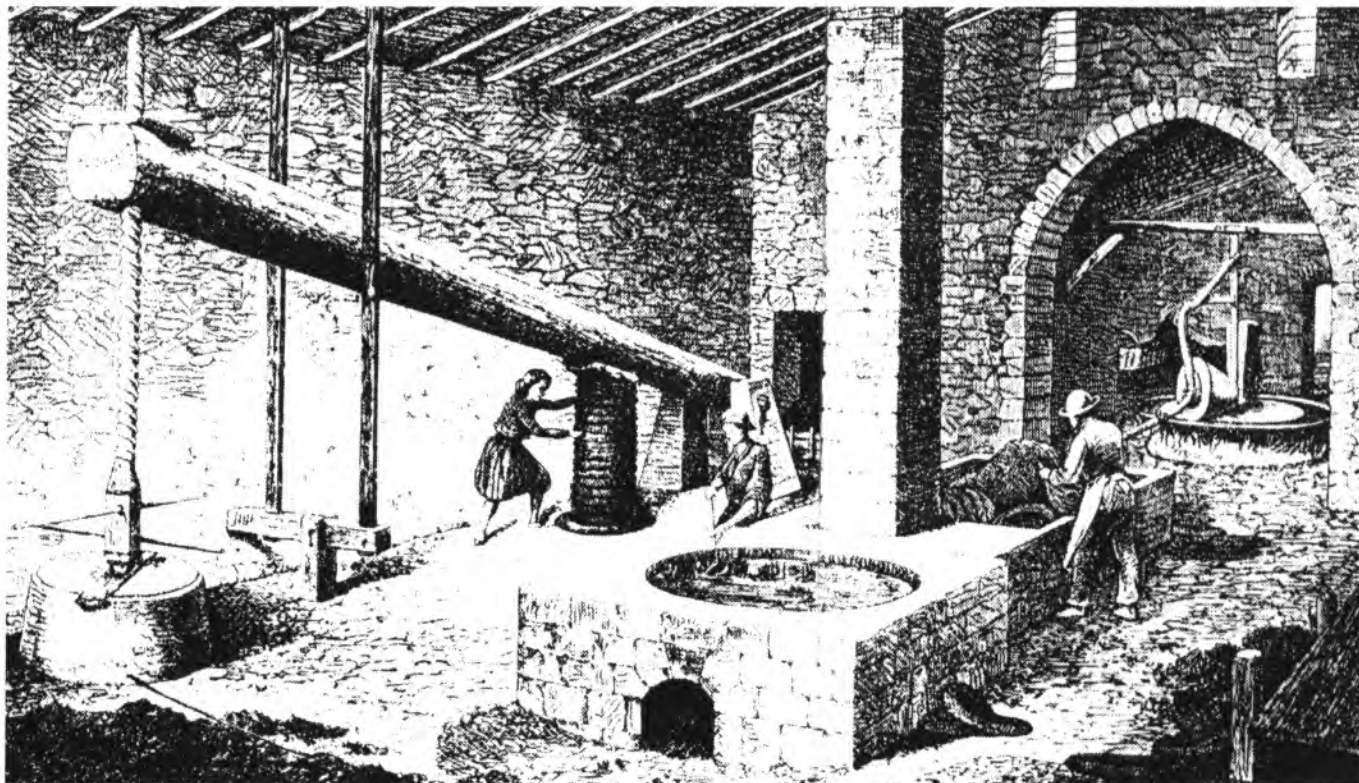
Tel. 51 02 00

L'oli d'un temps

L'Arxiduc Lluís Salvador explicava que a Mallorca per a l'obtenció de l'oli d'oliva hi havia unes fàbriques pròpies, les tafones, a les quals qualifica de primitives. La primera edició del «Die Balearen» de l'Arxiduc data del 1.897, i quasi cent anys després a Son Bernadàs d'Orient, collita rera collita, la tafona torna a entrar en funcionament. L'adjectiu que aquell donà a la tafona és d'absoluta vigència a son Bernadàs, ja que l'oli es treu de manera pràcticament idèntica a la descrita en el llibre.

En uns moments en què ja ens han acostumat a

consumir l'oli dins garrafes de plàstic i les tafones han esdevingut part de l'escenografia de restaurants i barbacoes, fer oli com a son Bernadàs és una autèntica joia etnològica. I com a qualsevol joia o testimoni del passat en perill de convertir-se en reclam turístic. Tal com va ocórrer, malauradament, el dia que ens hi acostàrem disparant els flashs de les càmeres fotogràfiques, mentre allà els homes no feien sinó oli d'oliva. I això que una dona es va pensar que feien matances.

PER OLI A SON BERNADÀS

Son Bernadàs o Ca Sa Senyora, com també s'anomena a la finca, és coneguda sobre tot pels seus moradors: en Tomeu Canals i na Maria Rayó, na Maria Panxeta. I això sense menys prear els productes que s'hi treuen i que els diumenges es poden comprar a la vorera de la carretera d'Orient: pomes, mel, herbes... i ara oli d'oliva.

Tal com s'ha avançat ratlles abans, a son Bernadàs no només es fa oli, sinó que l'oli es fa amb una gran fidelitat a la manera que s'havia fet durant segles

a Mallorca, fins i tot emprant tracció animal per moure la mola. Això ha fet, segons ens explicà la madona, que siguin molts els curiosos que s'hi acosten a veure-ho. A més ha estat objecte de diferents reportatges tant periodístics com televisius.

El dia que nosaltres ens hi acostàrem fou na Maria qui ens rebé i atenia als diferents convidats, oferint-los, com no, una llesca de pa torrat amb oli verjo, i si escau vendre qualche litre d'oli. Els homes, per altra part, traginaven dins la tafona. Aquell dia començaren a les nou del matí i n'hi havia

per un parell d'hores. Cinc persones eren les que hi feien feina, entre ells l'amo i un dels seus fills.

LA TAFONA

La tafona de son Bernadàs es troba a la part de darrera de les cases, a un nivell inferior, a aquestes. Tant per la foscor que hi regna —la llum només i entra per uns finestrons— com pel buf que surt de la caldera, sempre plena, dona la impressió que enlloc d'una tafona és una farga de ferrer.

A una tafona es distingeixen a cop d'ull tres parts: el trull, la premsa i l'espai central, amb el foc, la caldera i l'emportinsdor. Les piques on es fa la tria de l'oli es troben davall el trespol.

Si hom observa el gravat de la tafona de Massanella que apareix al llibre abans citat, veurà que pel que fa a la distribució com a la presència dels elements necessaris no hi ha gaire diferències amb la tafona de son Bernadàs. Això sí hi ha una diferència sensible de tamany i de premsa. En el gravat del segle passat apareix una gran premsa de biga, que era el mètode emprat a l'illa fins pràcticament el segle XX. Consistia en una gran jàssera que a l'extrem inferior duia com a cotrapès una feixuga pedra, anomenada lliura o quintar.

La premsa ha estat l'element que més ha resultat modificat pels avanços tècnics, doncs era aquí on es decidia la productivitat de l'oliva i així, amb la substitució de l'antiga premsa de biga es va aconseguir augmentar la quantitat d'oli extret. Cal dir també que eren mètodes que implicaven un gran esforç físic. Igualment, la premsa de Son Bernadàs ha sofert modificacions recents.

El trull, com solia esser habitual, s'ubica a son Bernadàs a un extrem de la tafona. Algunes possessions fins i tot apareix clarament separat per algun element arquitectònic. El trull és la part de la tafona més espectacular, sobre tot si la mola gira moguda per una somera. De totes maneres a Son Bernadàs un dels elements que més crida l'atenció és el forn o la foganya, de gran cabuda i graciosament col·locat a sota de la caldera. Per acostar-se a la boca del forn es necessari baixar uns quants escalons, envoltats per un barana de ferro. Tot una mostra de la senzillesa de l'arquitectura popular.

EL PROCÉS D'ELABORACIÓ

L'elaboració de l'oli es divideix en tres operacions principals; la molta de l'oliva, la premsada i la tria. D'aquestes operacions en poguérem veure dues, la molta i la premsada, mentre que l'amo, sense deixar la feina, i al-

La família, quasi al complet, en un moment d'aturada de la feina.

tres vegades el fill, ens anava detallant els diferents processos. «Es col·loca s'oliva dins sa tremutja i sa somera s'encarrega de fer anar una peça grossa que és es rutló. Ses olives cauen de sa tremutja cap a sa mola i sa sumola, on són esflorades. Des trull llavors passen a s'emportinador».

Fins aquí la feina de l'home s'ha reduït a col·locar l'oliva recollida de sacs dins la tremutja. Tal com apareix al gravat, la tremutja és de fusta, en forma piramidal i dins sol tenir una pedra de pressió. La somera col·labora movent hores i hores el rutló o mola del trull que esclafa les olives. Les parets del trull tenen una lleugera inclinació per evitar que la pasta de l'oliva s'escampi i vessi.

Una vegada a l'emportinador dos

homes es dedicaven a omplir els esportins de pasta d'oliva. Aquesta part agafa el nom dels esportins, que «són unes senalles planes, d'espart, que tenen la funció d'aguantar sa pasta d'oliva que s'ha esflorada», va aclarir l'amo en Tomeu. Sembla esser que dins cada esportí hi caben uns quatre quilos de pasta.

«Els emportins plens es van col·locant damunt es bassí de sa premsa, es més grossos a baix i es més petits damunt i es van banyant d'aigua calenta. La pila d'emportins rep el nom de trullada, que quan és prou gran es premsa. Una vegada estreta sa trullada amb sa premsa, es lleven es esportins i es torna a repetir es procés». Segons les explicacions donades a cada nova pressió de la trullada surt un oli de qualitat més baixa, ja que per facilitar la secreció de l'oliva es posa als esportins aigua calenta de la caldera. Per tant, l'oli que surt de la premsada està mesclat amb aigua i ja no es pot considerar oli verjo. Fins fa pocs anys la premsa era moguda simplement per mà d'obra i altres vegades s'hi enganxava la somera «però com que estava cansada des trull no ajudava molt». Si es té en compte que la pila d'esportins s'ha de premsar no un pic, es pot fer una idea de l'esforç que això podia representar. Segons un invent del fill s'ha ajustat la premsa al tractor, de manera que ara es mou, pràcticament sense esforços, gràcies a aquest. És l'única traïció a la tradició.

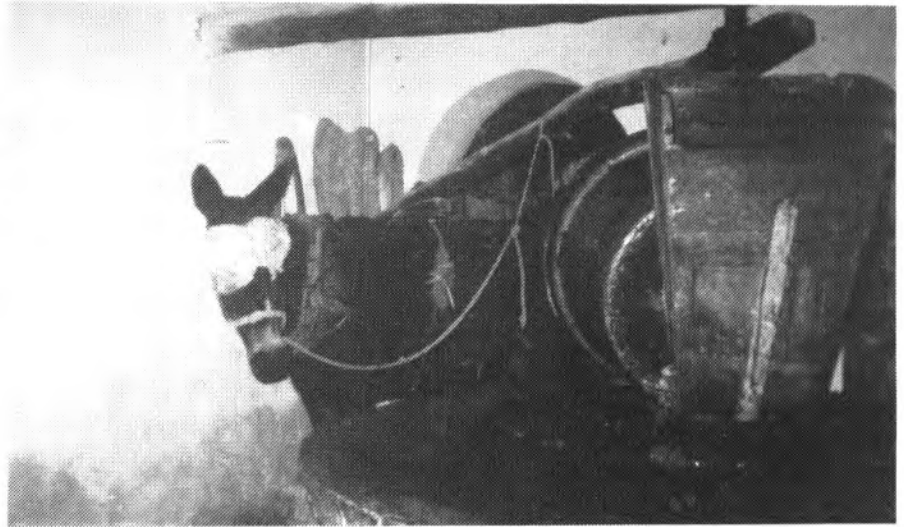
Oli i aigua se'n van per una síquia, que hi ha just devora el bassí, a unes piques subterrànies. És a les piques on es fa la tria de l'oli, que un temps es posava dins alfàbies, i de l'aigua. L'oli per la seva densitat sura, mentre que l'aigua se'n va a una segona pica on encara es torna a fer una tria de l'oli que s'hi ha escolat i que és de més baixa qualitat.

La pasta que queda de la trullada és bàsicament fusta, la que queda dels pinyols, és per això que s'emprava també per fer foc. Un dels altres usos de la pasta, segons l'amo en Tomeu, era convertirla en sabó. «Es necessitava per això promeses més potents, com les de Can Sales o de Can March», diu.

Margalida Simonet
Caterina Amengual

La somera que mou la mola. Amb les clucades d'espart als ulls perquè no es maregi.

La madona de la casa ens va assegurar que es deia *Margaret Thacher*, no sabem però si és perquè és molt conservadora o perquè és de ferro, com la dama anglesa. Cosa aquesta darrera que l'amo desmentí, doncs l'animal només és sol·licitat per fer oli i va un poc flux de forces.

Treballant a l'empornador. Una vegada passada per la mola, la pasta d'oliva va a l'empornador, on es col·loca dins els empornins tal com apareix en el primer pla de la fotografia. L'empornador no és sinó una pica rectangular de pedra i de poca fondària. Aquí es pot tastar l'oli verjo, és l'oli que brolla de la pasta sense premsar i que per tant no ha entrat en contacte amb l'aigua.

La trullada quasi a punt. De major a més petit es van col·locant els esportins que es reguen més d'una vegada amb aigua bullent. Aquesta feina necessita ben bé de la força de dos homes, un que col·loca els empornins i l'altra que aboca constantment l'aigua. Els esportins es col·loquen entre les dues columnes de ferro i sobre el bassí de la premsa.

Venda i reparació
de motos i bicicletes
TALLERS
MIGUEL

C. Dr. Fleming, 4
Tel: 87 91 58 Alaró

Arbres vells i dignes

El progrés científic de la humanitat ens ha donat, als éssers humans, gran avantatge materials; per exemple: si posàssem dins un bosc deu homes amb destrals i xorracs contra un home sol amb motoret de serrar, podeu imaginar-vos quí tombaria, amb menys temps, més arbres en terra.

Des de l'aparició del motoret de serrar, qualsevol pot decidir si talla o no un arbre, per molt gruixut, vell i esponerós que sembli. A l'hora de tirar al terra un arbre de soca considerable, només cal posar el motoret de serrar en marxa i clavar-li l'espasa.

D'aquesta manera, l'home haurà aprofitat amb menys esforç i temps molta llenya i fusta; però també d'aquesta manera, amb menys temps, els boscos queden sense arbres i molts d'esponerosos que estaven sembrats a les voreres de les carreteres i que acompanyaven al viatger fins pobles o conreus, donant-los sombra i vida, han sofert la fàcil desaparició gràcies als enginyers moderns.

Arbres com els oms, els polls o pollancres, les moreres, els «plateros» o plataners, els lladoners i xipressos, eren fidels acompanyants de rutes mil·lenaries.

Quan l'ésser humà ha aconseguit tant d'avantatge sobre la natura, hom s'hauria d'aturar a pensar sino s'han tallat la branca que ens aguantava els peus.

A Alaró encara hi som a temps de mostrar als nostres fills bosquetons amb alzines que tres homes no poden abraçar, o polls en filera que els nostres padrins plantàren; en tenim un exemple d'això a Son Fortesa.

Els polls, fleixos, oms, i plataners que hi ha entre les cases de Son Fortesa i el que va ser camp de futbol vell, s'han de conservar. I per què s'han de conservar? els polls ja són vells i fa dos anys en va caure un al camí. I per què s'han de conservar els oms si estan condemnats a morir per mor d'una malaltia anomenada «grafiosi»?

Els polls s'han de conservar perquè són vius i donen bella ombra, les fulles

Camí dels plataners, on hi ha alguns oms

a l'estiu fan renou d'aigua: s'han de conservar per respecte al qui amb bona voluntat els plantaren; s'han de conservar perquè són d'una varietat gairebé perduda degut a la gran quantitat d'hibridacions euro-americanes; els polls s'han de conservar perquè no molesten a ningú i es poden arreglar perquè no en caigui d'altre al camí; s'han de conservar perquè en el futur els fills els nostres fills, que de segur coneixeran més bé que nosaltres la riquesa d'aquests arbres, estiguin orgullosos dels qui els plantaren i també dels qui els conservaren, i perquè al capdavant és un acte d'estimació vers la terra i de pura i simple dignitat. També perquè és possible conservar-los.

D'oms alts i amb soca de cert diàmetre només en queda un en aquest indret; molts d'altres fa temps que es moren per mor de la grafiosi, però ja

és un fet positiu que un om ressis la malaltia i que encara sigui viu, tal vegada aquest om guarda el secret contra aquest mal; també n'hi ha un gran nombre de petits i joves, molts dels quals es podrien trasplantar a altres llocs del poble, afavorint així el creixement dels que hi restarien i donant una oportunitat al nostre *Ulmus minor* de regenerar-se, com ha fet sempre, al costat de les persones.

Quant als plataners, sembla ser que no tenen tants problemes, a no ser que qualcú tenguí la «brillant» i «civilitzada» idea de podar-los; anau a saber per què?

En tot cas, desitgem llarga vida i tranquil·litat a aquests arbres de son Fortesa i a les persones que frueixen passejant-si per davall.

Joan V. Lillo Colomar
Gener del 93. Alaró

L'enteniment necessari

Aquesta parella mal avinguda que ha estat fins ara l'Ajuntament i la Comunitat de Regants, hauran de fer les paus per bé de tots els alaroners/es consumidors/res d'aigua.

La solució esbrinada a la darrera reunió de la Comunitat no sembla del tot disparatada i fins i tot està carregada de cert sentit comú. La Comunitat és propietària d'un cabdal d'aigua prou important i de bona qualitat que emana generosament de les entranyes de la Serra. Per altra banda l'Ajuntament és titular de la infraestructura necessària per fer arribar aquesta aigua a cada un dels habitatges del poble amb totes les garanties sanitàries.

Per tant, es tractaria de que la Comunitat, constituïda com empresa distribuïdora, li fos adjudicada l'explotació del subministre d'aigua, actualment en mans de l'empresa «Aguas de Lloseta, S.A.».

Aquest fet tendria, en principi, dues conseqüències positives: en primer lloc tots els comuns tendrien garantitzat el subministre a través de la xarxa pública amb les condicions higièniques necessàries; en segon lloc, la resta d'habitants del poble veurien (previsiblement hauria d'esser així) com el rebut trimestral que paguen en concepte de consum d'aigua es reduiria de manera important, ja que, donades les

característiques de Sa Font, no existeixen costos addicionals d'extracció com succeeix amb l'aigua dels pous.

Així, tendríem per una part una Comunitat de regants que podria complir amb els compromisos dels seus comuns, i per l'altre l'Ajuntament aconseguiria pel conjunt de la població una aigua més barata i de més qualitat.

Francesc Coll i Rotger

Materials Construcció

C/. Gómez Ulla, 79 - Tel. 51 00 32
07340 - ALARÓ (Mallorca)

L'aigua d'Alaró: un problema de moltes tones

Darrerament l'Ajuntament d'Alaró i la Comunitat de regants han mantingut una polèmica sobre l'aigua de Ses Artigues. L'Ajuntament al·lega que la Comunitat va prendre un acord el passat estiu mitjançant el qual cedia l'aigua de Sa Font a l'empresa «Aguas de Lloseta, S.A.», adjudicatària del subministre d'aigua al poble d'Alaró. A canvi d'això els comuners tendrien dret a determinats descomptes en el seu rebut pel consum d'aigua de la xarxa pública. L'actual Junta de la Comunitat considera que aquell acord no és vàlid perquè es va prendre de forma irregular, en base a unes dades facilitades per l'Ajuntament que eren tendencioses i perquè, en tot cas, aquell acord no ha estat ratificat i està en tràmit la seva revocació.

En efecte, la Comunitat va adoptar un acord en el sentit abans indicat, però ho va fer en base a un informe clarament tendenciosos elaborat per un Enginyer, per encàrrec de l'Ajuntament. Això fa que sigui més que dubtosa la validesa de l'acord pres sobre aquesta base. L'informe parteix que la Font de les Artigues dona un cabdal de 20 tones d'aigua per hora. Multiplica aquesta quantitat per 24 hores i 365 dies, per concloure que durant un any la Font treu 175.000 m³. No obstant, abans s'afirma que les 20 tones per hora les dona la Font a l'estiu, quan el cabdal és més baix, i per tant és fàcil deduir que no es pot multiplicar aquella quantitat per 365 dies, perquè la major part de l'any la Font dona molt més que 20 tones per hora. A més la Junta de la Comunitat considera que fins i tot a l'estiu la Font dona molt més de 20 tones/hora.

Una segona incongruència de l'informe tècnic és que dels 175.00 m³ d'aigua que treu la Font a l'any, es lleva la meitat per pressumptes pèrdues que tindrà qui l'administri, és a dir «Aguas de Lloseta, S.A.», per pressumptes fuites de la xarxa municipal de distribució. Pareix insostenible que es descompti la meitat de l'aigua que s'entrega per pèrdues d'una xarxa que

no té res a veure amb la Comunitat de regants. Qui pretén això pot provar d'anar dividendes a la plaça i intentar convèncer a una placera que només li pagarà la meitat del gènere que compri perquè l'altra meitat probablement el perdi pel camí o a caseva. Segurament la pobra placera quedarà tot l'horabaixa amb la boca badada.

L'informe arriba a la conclusió final que el cabdal de la Font, durant tot l'any, val 1 milió de pessetes!, i proposa repartir aquest milió com un descompte entre els regants que han donat l'aigua. Tenint en compte que l'aigua de la Font es reparteix entre els comuners per minuts a la setmana, i que la setmana té 10.080 minuts, resulta que un regant normal, propietari de 10 minuts d'aigua rebria un descompte anual de 992 ptes. Si, com és el meu cas, l'afortunat regant té 15 minuts d'aigua, el descompte arribaria a la imponent xifra de 1.488 ptes. anuals! Hem de tenir en compte que 15 minuts setmanals suposen 13 hores anuals d'aigua, i que un amic meu, que també rep l'aigua per sèquia, amb un cabdal molt menor que el nostre, paga l'hora a 3.000 ptes.

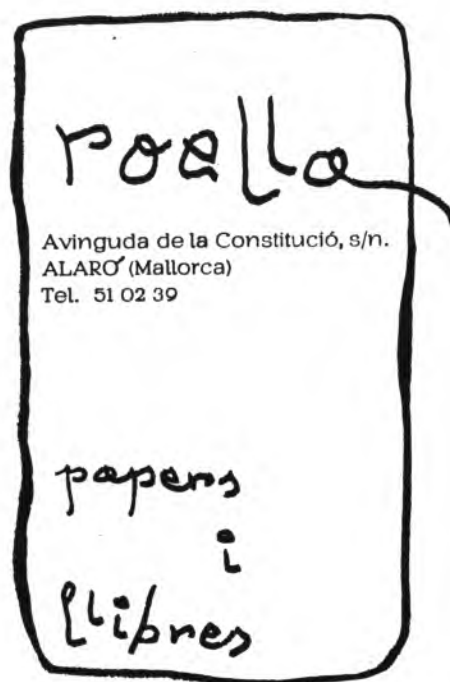
Naturalment, si es va convèncer als comuners perquè cedissin la seva aigua en base a aquest informe tècnic, trob molt raonable que, després de pensar-ho, els regants es neguin a donar-la. L'Ajuntament que pensava tenir el problema resolt, reacciona amb estupefacció quan és conscient del canvi d'actitud. Això que és comprensible, no pot justificar la denegació d'un permís d'obres sol·licitat per la Comunitat per arreglar les sèquies. Per tant, aquesta denegació hauria d'ésser necessàriament reconsiderada. Les dues parts en conflicte adopten postures raonades. L'Ajuntament assumeix legítimament la solució dels problema que representa l'aigua a l'estiu. Prova d'això és la inexistència a Alaró de cap projecte de camp de golf, que suposaria un consum d'aigua igual al de tot el poble. La Comunitat de regants ho enten i està dis-

posada a col·laborar amb l'Ajuntament, però sense que això suposi vendre duros a tres pessetes.

A la Comunitat creix l'opinió que la solució al problema passa perquè la pròpia Comunitat, per si mateixa o creant una societat a l'efecte, que també podria ésser participada per l'Ajuntament, assumésqui la gestió i distribució d'aigua a la Vila.

L'actual adjudicatària, «Aguas de Lloseta, S.A.» acaba el seu contracte d'aquí a quatre anys. Per ventura el que seria més oportú és iniciar les converses per a rescatar a curt termini aquesta adjudicació i poder dur a terme la solució apuntada. Mentrestant, s'han de realitzar negociacions per tal d'arribar a un acord en previsió dels problemes que sorgiran aquest estiu. S'ha de determinar quina quantitat d'aigua cedirà la Comunitat i a quin preu, intentant haver d'arribar a solucions tan costoses com la de l'any passat, quan la Comunitat va cedir gratuïtament tot el seu cabdal durant un bon grapat de setmanes, amb el lògic problema que això suposava pels seus regants.

Joan Jiménez Vidal

Comunitat de Regants: cap un carreró sense sortida

Fa uns mesos que una junta general de la Societat de Regants va acordar signar un conveni amb l'ajuntament per solucionar, d'una vegada per totes, els greus problemes de subministrament d'aigua que s'han patit en els darrers anys. Tothom era conscient que aquesta era la millor sortida perquè l'experiència demostrava que l'estat actual de la xarxa i la complexa administració de la societat que al final quedava en mans del president de torn i del siquier no oferia altra solució. Unànimament es va reconèixer de que l'acord era necessari. Així se va aprovar i, a continuació, s'elegí una nova junta directiva. És evident que l'únic mandat que tenia, i té, aquesta junta era dur a terme les negociacions sobre la base del que s'havia exposat a l'assemblea general. Per què, doncs, no ho fa o no ho ha fet fins ara?

Abans de tot, una reflexió: el problema de l'aigua afecta tota Mallorca. Cada vegada serà més necessària per al consum urbà, tant de Palma com de les zones turístiques i dels pobles, de manera que s'anirà retallant la destinada al reguiu. La propietat sobre l'aigua es posa en qüestió constantment. Per tant, si la comunitat de Regants no és capaç de signar un bon acord amb l'ajuntament s'exposa a què, prest o tard, hagi de cedir a la força la major part del seu cabal i no només a Alaró, la qual cosa seria fins i tot lògica, sinó molt més enllà del terme municipal. La doctrina que l'aigua no té fronteres s'ha generalitzat tant que no queda més remei que fermar molt bé tots els caps perquè en el futur no es manqui el nostre subministrament, la qual cosa sempre serà molt més fàcil d'aconseguir al costat de l'administració local que enfrontada a ella. Aquesta era, si més no, l'esperit que va sorgir de la junta general i que ara, segons es podria deduir de les accions empreses per la directiva, es vol conculcar.

Cal, per tant, que la nova junta de regants reflexioni sobre aquest punt i reprengui la iniciativa per arribar a l'acord amb l'ajuntament a la fi d'aprofitar-se de la xarxa municipal per poder continuar gaudint del dret que ens dona la propietat sobre el cabal de Son Artigues. Aquest acord no vol dir que cap manera que hagi de desaparèixer la Co-

munitat de Regants, sinó tot al contrari: la Comunitat és i serà necessària per mantenir el conveni signat i defensar els drets històrics de tots els socis sobre l'aigua, amb l'avantatge que l'Ajuntament serà el seu garant. L'Ajuntament es beneficiarà d'uns cabals, que poden garantir el subministrament d'aigua dolça a tota la vila, mentre que els regants es lleven el maldecap de saber si finalment podran omplir o no el safareig i la cisterna.

No hi ha dubte que aquest és l'únic camí que pot fer la junta directiva que va ser elegida per l'assemblea general, perquè (i videos hi ha per demostrar-lo, si és que no hi ha actes que ho reflectixin) no està legitimada per res més. Qualsevol altre decisió podria ser impugnada, com ho podrien ser —de fet— tots els acords que s'han pres sense complir el sistema de votacions que manen els estatuts.

Però és que, al marge de consideracions que podríem qualificar de legals, el que està clar és que la directiva —és a dir la pròpia Comunitat de Regants— no té cap altre sortida, es miri per onsevulla que es miri. Si la junta persistís en la seva actitud és evident que la majoria de socis no en podria treure cap profit, perquè un retorn al passat és difícilment viable: l'actual xarxa de distribució és incompatible amb un sub-

ministrament que compleixi tot els requisits sanitaris que marquen les lleis actuals i, a més, xerrant clar, encara és més incompatible amb una trama urbana (l'asfalt mateix dels carrers) que no facilita les reparacions. Les inversions que requereix posar al dia totes les canalitzacions està fora de l'abast de la Comunitat. I, per afegit, cal reconèixer, en definitiva, que qui té la pella pel mànec és l'ajuntament que, per fortuna, no ha manifestat cap intenció d'estrangular la Comunitat perquè si fos així ho podria fer amb tota impunitat.

A qui beneficia, idò, no voler negociar amb l'ajuntament? No ho sabem. Potser a alguns socis —pocs— que reben l'aigua que els corresponia o que estan en condicions de poder-la rebre. Però és evident que no es tracta de cercar solucions per a uns pocs, sinó per a tots.

Negociar és el que ha de fer la junta directiva i ho ha de fer sense perdre més temps i sense embullar més la troca. Enguany és un any prou eixut i l'estiu s'acosta: no podem quedar-nos sense aigua mentre veim que alguns socis, i fins i tot no socis, en tenen tota la que volen i més.

Sebastià Verd
Periodista i regant

expert

ELECTRÒNICA RUBÍ

C/ d'Alexandre Rosselló, 9 - Tfn. 51 08 11

ELECTRODOMÈSTICS

REPARACIONS

ANTENES

PARABÒLIQUES

PER TOT EL MÓN VENEM EXPERIÈNCIA

Quan un agafa el bolígraf i comença a redactar una notícia, tant sigui d'àmbit informatiu com d'opinió, sent com una censura li impedeix escriure certes paraules. No és una censura pròpia d'una dictadura, sino que és una autocensura imposada per un mateix, perquè quan es juga amb la intimitat d'altres persones i amb la dignitat d'un mateix cal saber aturar el bolígraf o la càmera de vídeo a temps, per tal de no ferir la gent.

Tots aquests raonaments no em vénen al cap per simple filosofia, sino perquè l'altre dia vaig poder presenciar un fet d'aquests. El passat dia 6 hi va haver un desgraciat accident al nostre poble. En Carles D'Sa, un jove alaroner de quinze anys, va topar amb la seva motocicleta contra un cotxe que estava aparcad davant el camp de futbol. La topada va ser forta i en Carles sofrí múltiples fractures a les cames, així com talls i diversos cops. El primer que es va fer va ser tapar-lo, doncs les fractures eren obertes i el més convenient era que ell mateix no veiés el seu estat. Al cap d'uns deu minuts una unitat mòbil de cuidats intensius el traslladava a un centre hospitalari, on en Carles es recupera satisfactòriament de les ferides sofertes.

Ja sé que aquesta notícia no és pròpia d'un article d'opinió, d'accidents n'hi ha molts i a ningú li interessa que li contini pas a pas. Però si em veig obligat a fer-ho és perquè l'eix d'aquesta notícia no està en l'accident, sino en l'ambient que el va envoltar. I dic això perquè, abans d'arribar l'ambulància al lloc de l'accident, els càmeres de la televisió d'Alaró (sempre al peu de la notícia) van fer acte de presència per tal d'enregistrar les imatges de l'accident així com les del ferit. Per sort, hi ha gent del nostre poble que encara no ha perdut la consciència, i així se'ls va impedir enregistrar tan penoses imatges.

Ja sabem que una televisió ha d'informar de tot el que passa (o almenys així hauria d'esser), però el que passa al nostre poble és que els càmeres de la televisió Tramuntana perden la consciència quan agafen la càmera o ja no valoren la intimitat dels altres. Com és possible que tot Alaró veiés l'estat d'un jove ple de sang, quan ni tan sols els seus pares l'havien pogut veure. En casos així, la càmera no covida l'accidentat al tètric espectacle, sino que el fa protagonista i això deu ser trist.

Per últim, i deixant de banda tot aquest assumpte, esperam que en Carles es recuperi aviat i torni a estar entre nosaltres i que fins i tot el puguem tornar a veure per la televisió, però no en aquest espectacle, sino quan donin un resum d'un partit de futbol dels cadets amb els quals ell juga i sí que n'és el protagonista.

Joan Amengual

Combinació tren Palma-Inca de les 20'00

Sortida Alaró-Estació Consell 20'00 h.

Sortida de Consell-Alaró 20'30 h.

(Excepte Dissabtes, diumenges i festius)

Els cabells secs

La sequedat dels cabells es pot produir per dos tipus de factors: interns i externs.

Els interns són la causa de la sequedat natural del cuir cabellut i el seu origen s'ha de cercar a les glàndules sebàcies. Quan aquestes no funcionen correctament i fabriquen poca quantitat de «sebum» lubricant apareix el que els experts anomenen cabells sebastàtics. És a dir, manca de lubricació i per tant sequedat.

Pel que fa als factors externs s'ha d'assenyalar que no tots els cabells secs ho són per naturalesa. També apareix la sequedat en cabells que han estat castigats per factors externs. Un exemple de mal tractament és l'ús de xampús massa agressius, l'excés del sol, l'acció del clor a les piscines, les aigües molt salabroses de la mar, les permanents, les decoloracions...

L'aspecte.- Un cabell sec es reconeix per la manca de lluminositat, per la dificultat en desenredar-lo, per un major temps invertit a eixugar-lo. A més a més els cabells secs perden resistència davant les agressions externes.

Tractament i solucions.-

Miquel Llinàs

És necessari nodrir els cabells constantment. Si el teu cabell és sec per naturalesa, no baixis la guàrdia i cuida'ls amb productes adients, d'aquesta manera recobraràs suavitat i lluminositat. No oblidis que la sequedat és un dels problemes de més fàcil solució. Les mascaretes nutritives, una vegada per setmana, l'ús de xampús específics són dues de les millors armes. Convé emprar laques i acondicionadors sense alcohol i per suposat no aplicar colònia ni perfum als cabells.

Horari de l'autobús

Feiners i dissabtes

Sortides d'Alaró 7'45 h., 9'45 h., 15'30 h.

Sortides de Palma 9'00 h., 13'00 h., 19'00 h.

Diumenges i festius

Sortides d'Alaró 8'00 h., 18'30 h.

Sortides de Palma 9'00 h., 19'30 h.

1ª Regional preferent

Diumenge dia 31 de Gener va visitar el camp Municipal el segon classificat que era l'Espanya de Lluçmajor i s'en va dur una valiosa victòria per 2-3 jugant tant sols 80 minuts; ja que a falta de 10 minuts l'àrbitre del partit, el senyor Contreras Soto, el va suspendre segons ells, per haver rebut una agressió per part d'un espectador (encara que la veritat és que aquesta agressió, va esser tant sols una pilotada amb poca força). I deixant aparcats aquest tema que més val no parlar-ne més hem de dir que aquest partit va esser el millor que s'havia jugat a Alaró fins en aquell moment per part dels dos equips i sobretot per part de l'equip Alaroner. Per l'Alaró varen jugar els següents: Moranta, Sabater, Alcaide, Amengual, J. Guardiola, Toro, Bejarano, León II, Vidal, García, Isern.

Arbit: Contreras Soto, Molt malament, ja venia assustat perquè feia 15 dies que a Calvià li havien pegat. Va provocar durant tot el temps als jugadors. Va assenyalar un penalty inexistent a favor de l'Alaró i els darrers 5 minuts del primer temps va afavorir a l'equip local perquè tenia por que en el descans no li pegassin. **Va demanar la Guàrdia Civil per poder-le armar més grossa i amb més seguretat.**

Gols: 0-1. min. 22 Marín, 0-2 min. 42 Cantos, 0-3 min. 51 Magana, 1-3 min. 55 Amengual de penalty, 2-3 min. 70 Sabater.

I el dia 7 de Febrer l'equip alaroner es va desplaçar a Felanitx on va aconseguir la primera victòria a fora camp d'aquesta Temp. 92-93. El partit va esser molt renyit i es va haver de jugar a un camp amb molta d'aigua i on feia molt de fred. En aquest partit l'Alaró va haver de defensar molt la seva porteria i varen haver de lluitar al màxim i un poc més desde el porter fins al darrer jugador defensant el 0-1 que en Garcia va marcar en el minut 18 (un poc massa prest) degut que a partir d'aquest minut el Felanitx, que estrenava entrenador com es el gran jugador Sebastià Bauzá «Bussi», va espitjar sense descans.

Per l'Alaró varen jugar: Moranta, Alcaide, Roig, Amengual, J. Guardiola, Sabater, Vidal, Bejarano (Mulet), Ripoll, Garcia (T. Coll), Piza (Isern).

Arbit: Lopez Mora. Regular, pareixia que esteia molt nerviós. Va mostrar targes grogues a Bejarano, Alcaide, Ripoll, Mariano i Borrás.

Gol: 0-1 min. 18 Garcia.

I el diumenge 14-11 l'Alaró va haver de jugar el seu partit contra el Santanyí a Algaida degut a que el Comité de Competició va castigar a l'Alaró tancant-li el camp per un partit.

A n'aquest partit l'Alaró va dur molta mala sort ja que va perdre per 0-1 marcat en el minut 86, però en el minut 7 de partit l'Alaró ja havia enviat dues pilotes en el travesser per part de Vidal i Bejarano i el porter Manolo havia tret «in extremis» un balon que anava a gol, enviat per Sabater. La nota negativa d'aquest partit, a més del mal resultat, va esser que l'afició alaronera no es va desplaçar a Algaida en gran nombre, sino que varen esser més be molts pocs els que varen anar fins a Algaida, però s'ha de dir que **POCS I BONS.**

Varen jugar per part de l'Alaró: Moranta, Alcaide (Mulet), Amengual, Vidal, J. Guardiola, Sabater, Bejarano, Isern, Ripoll, García, Pizá (Tineo I).

Àrbit: Prieto Cabello. Perfecte, la millor actuació de tota la lliga.

Va mostrar molt correctament targes grogues a: Sabater, J. Guardiola, Miquel i dues a Mut.

GOLS: 0-1 min. 86 Edu.

JUVENILS

Els juvenils segueixen amb la seva

mala temporada i no obtenen resultats gaire esperançadors a pesar de contar amb un equip que si analitzam els seus jugadors un per un no son tan dolents ni aprop fer-hi com la seva classificació demostra; però que alhora d'haver de jugar col·lectivament no obtenen bon resultat; i això que el seu entrenador en Tomeu Sastre les va fer bona feina en els entrenos.

La plantilla dels juvenils no es gaire nombrosa ja que tant sols conta amb 14 o 15 jugadors, els partits que són més, per lo que solen jugar tots a cada partit. Els integrants d'aquest equip son:

Jhonattan i Tomeu com a porters i els jugadors de camp: J. Borrás, Juanlo Ferragut, J. Ripoll, P. Sala, M. Oliver, B. Simonet, J. Gelabert, J. Ferragut, T. Coll, J.C. Mulet, L.I. Rosselló, D. Reolid, «Chama» i X. Colom.

S'ha de recordar també que d'aquests juvenils n'hi ha 3 que ja han debutat a Preferent en partits oficials com son: en J.C. Mulet, en J. Gelabert i en T. Coll i altres dos que varen jugar també amb el primer equip però en partits de la pretemporada com son en J. Borrás i en P. Sala. Els resultats obtinguts per aquest equip els darrers partits han estat els següents:

30-1. Santanyí 5 - Alaró 1 gol marcat per Pep Sala.

13-11. Alaró 0 - Xilvar 5

21-11. Bugar 7 - Alaró 4. Gols marcats per J.C. Mulet (3) i B. Simonet.

CADETS

I la notícia alegre deportivament xerrant dels nostres cadets es va aconseguir el passat 30 de Gener ja que varen aconseguir la primera victòria a

camp contrari, dins el camp del Llosetenc que ocupa la 3ª posició i hem d'informar que a n'aquesta categoria les victòries a camp contrari valen 3 punts.

I deiem que dia 30-1 s'havia produït una alegre notícia però només deportiva ja que el vespre abans, el passat divendres 29 de Gener el bon jugador i millor persona en CARLOS D'SHA va sofrir un accident motorístic que l'impedirà el poder acabar la temporada 92-93 amb l'equip dels cadets. Des d'aquestes pàgines li volem desitjar la més pronta i millor recuperació per aquest gran jugador local.

La plantilla dels nostres CADETS també es molt reduïda ja que dels 14 o 15 jugadors que tenen fixats hem de restar-los en aquest moments en Carlos i en S. Campins (que estan lesionats) i en S. Pozas que ho va deixar per un cert temps però que pareix que ara hi ha tornat. Els components ara per ara són els següents: A. Isern, P. Garcia, M.A. Munar, Ll. Guardiola, A. Parrilla, V. Parrilla, S. Morro, B. Ferragut, P. De Cabo, V. De Cabo, T. Rebassa i els tres anomenats anteriorment. Els resultats obtinguts han estat:

30-1. Llosetenc 0 - Alaró 2. Gols marcats per B. Ferragut tots dos.

7-11. Sallista At. 1 - Alaró 1. Gol marcat per P. De Cabo.

21-11. Alaró 2 - Escolar 0. Gol marcat per B. Ferragut i Ll. Guardiola.

INFANTILS

Els infantils varen començar la segona volta de la lliga el passat dia 30 de gener i la veritat es que no la varen començar bé ja que varen perdre per 2-0 dins Alcudia. El segon partit d'aquesta segona volta varen guanyar a dins el nostre camp per 2-1 davant del Sta. Maria amb gols marcats per Kiko Carrillo tots dos. El dissabte dia 13 de Febrer no varen jugar ja que descansaven tots els equips del seu grup i el resultat del dia 21-11 va ésser de: Xilvar 2 - Alaró 2 amb gols marcats per Kiko Carrillo i Fernando.

Els nostres benjamins varen acabar el passat 6 de Febrer la primera fase del torneig Consell Insular de Mallorca i que estaven encuadrats en el grup IX.

Els alaroners han quedat en el setè lloc dels 10 equips que formaven aquest grup i jugaran la segona fase amb altres equips que també han ocupat les mateixes places dels seus respectius grups i que són els següents equips:

Espanya de Lluçmajor. Setè del grup VII on hi havia 12 equips i va aconseguir 22 punts.

San Pedro At. vuitè del grup V on hi havia 12 equips i va aconseguir 15 punts.

Sp. Sa Vileta. Novè del grup III on hi havia 12 equips i va aconseguir 10 punts.

Peña Son Piza. Vuitè del grup I on hi havia 10 equips i va aconseguir 11 punts.

Rtvo. At. Balears. Novè del grup VI on hi havia 9 equips i va aconseguir 5 punts.

Els darrers resultats dels nostres benjamins han estat els següents:

30-1. Alaró 3 - Xilvar 0. Gols marcats per Mario i en Gaspar (2)

6-11. Bt.R. Llull 12 - Alaró 1. Gol marcat per Josep Sastre.

FUTBET

NACIONAL

L'Alaró-Autocars Comas segueix amb la seva bona temporada en aquest grup de lluita per ésser campió de Mallorca, els resultats fins en el moment són els següents:

30-1 Pulimentos Bmé. Adrover 3 - Alaró/Autocars Comas 5

2-2. Alaró/Autocars Comas 6 - Bar Gost 4

6-2. AB Los Almendros Ventas Mil 3 - Alaró/Autocars Comas 2

13-2. Bodega Bennassar 5 - Alaró/Autocars Comas 4

20-2. Alaró/Autocars Comas 1 - Itel-sa de Calvià 0

INICIACIÓ

30-1. Col. Pedro Poveda 2 - Alaró 6

6-2. S. Vicente Paul 0 - Alaró 6

13-2. Alaró/Liceu B - Suspes per la pluja

20-2. Liceu A 0 - Alaró 3

BENJAMINS

El passat dia 30 de Gener els benjamins del futbet alaroner varen acabar la primera fase del campionat guanyat per 11-1 a l'equip del Liceu A. Acabada aquesta primera fase hem de dir que l'equip alaroner ha quedat classificat en quarta posició ja que ha conseguit 14 punts. I el passat 6 de Febrer varen començar la segona fase encuadrats en el grup B junt amb els equips de Son Oliva, Molinar, Santanyí, San Vicenç de Paul B i el Col. Sant Antoni Abad. Els resultats fins en el moment són: alaró 3 - Santnayí 5. Antoni Abad 2 - Alaró 1.

II Challenge volta a Mallorca

El passat dia 17 tots els alaroners vàrem tenir l'oportunitat de veure els millors ciclistes nacionals durant el transcurs de la segona Challenge ciclista a Manacor. En aquesta edició hi pengueren part tots els equips espanyols d'àmbit professional; equips com l'ONCE, el Banesto i d'altres que desprenen l'interès de tots els aficionats. Els ciclistes van passar pel carrer de Gómez Ulla i van girar cap a l'Avinguda on un nombrós públic va aplaudir el seu pas. Entre el pelotó vàrem poder veure cares conegudes com Melcion Mauri, Laurent Jalabert i el mallorquí

Llaneras; si bé l'atenció estava posada en el pas d'un ciclista conegut arreu i considerat avui en dia com el millor i més complet del pelotó internacional. Com podeu imaginar ens referim a Miguel Indurain, integrant de l'equip Banesto i guanyador del Giro i del Tour el 1992. Desgraciadament, tant Indurain com Delgado no van pendre part en aquesta etapa i no vàrem poder gaudir de la seva presència, si bé això no va deslluir el pas de la cursa pel nostre poble, un pas que si més no va rompre la monotonia que ens envolta cada dia.

Andreu Vidal

Los Crudos

Dies 8 i 9 de gener de 1993. Cafè Teatre Zatropec. Alaró

Los Crudos és un grup illenc que practica un rock dur, fora miraments. Les seves actuacions em transporten, ficticiament és clar, a qualque concert de mitjans o finals dels seixanta a una ciutat, per exemple Detroit, ressol durant aquells anys de gran quantitat de grups, com ara és Seattle. Perquè ells toquen temes de grups que existiren aquels temps, iniciadors del que es denomina garatge, com els Sonics, o els Stoogers, que feren que Detroit gaudís d'un so particular.

Els dies 8 i 9 de gener gaudirem de l'oportunitat d'assistir als concerts que realitzaren al Cafè Teatre Zatropec.

Certs esdeveniments, com altres concerts a Palma, feren que el grup oferís un altre concert l'endemà i que no es repartissin cartells en el nostre poble (al contrari que a Ciutat) a causa del seu contingut. Potser els responsables del Cafè Teatre trobaren que podia perjudicar la imatge del local (el dibuix d'una al.lota que mostrava més del que permeten les beates i les autoritats eclesiàstiques del nostre poble). Tot això provocà que gairebé no hi hagués gens de públic, i no en parlem d'alaroners. Aquest primer concert fou més avorrit, no hi hagué ambient. Musicalment fou un intro per al segon concert, més que acceptable. Només que qualque moment el que controlava el volum, descontrolava. Era quan senties com si el so et pegàs potades al cervell.

L'endemà fou una altra història. No

Baixista i bateria, respectivament dels Crudos

hi hagué tants esdeveniments en contra i un bon sopar amb molts de convidats (entre ells Los Crudos i altres rockers o músics illencs) provocà que aquest concert es convertís en una festa. L'únic que va tenir problemes vaig ser jo, ja quen o vaig poder assistir a la primera part del concert. Només de vuer el grup i el plúbic ho imagin, igual que la segona part, una passada!!!

Rock'n'Roll d'allò més cru, guiteres ferotges, plenes de ràbia, feed-

back, i uns ritmes que a vegades se suavitzaven però que no perdien força. Entre d'altres que desconec la seva procedència, van tocar temes com Have love will treball, i Cinderella dels Sonics; I'm Eienteen, un tema fantàstic del, si no mal record, primer disc d'Alice Stooges... i altres temes de Rolling Stones i Fuzztones.

Tot això i més, però sempre amb el toc personal dels components de los Crudos.

Strychnime

iRUBINES
MPREMTA

Pere Barceló Busquets

C/ Bonaire, 1
Tel. 51 17 39
Fax 51 17 39

07350 BINISSALEM (Mallorca)

BAR ES CANTÓ

«Ca's Fusteret»

Aperitius i berenars

C/ Campanario, 1

ALARÓ

CUINA

Salmó amb espinacs i cava

Ingredients per a sis persones:

- 800 gr. de salmó fresc i net
- 200 gr. de mantega.
- 3 cebetes
- 2 tomàtigs ben madures
- 200 gr. d'espinacs.
- 200 gr. de nata
- 2 vermells d'ou
- 3 copes de cava sec
- 200 gr. de fumet o brou de peix.
- Unes gotes d'aigua, sal, pebre blanc i suc de llimona.

Preparació: Deixar reposar dins una olla amb la mantega, les cebetes finalment picades; afegir-hi les tomàtigs trossegades i deixar que es couguin suauement. Després posar-hi els espinacs, el fumet de peix i el cava, tot això deixar-ho reduir a la meitat.

Afegir la nata i deixar-ho bullir tot junt. Quan hagi bullit passar-ho per la batedora juntament amb un poc de suc de llimona; posar-hi després la sal i el pebre blanc.

Per altra banda s'ha de sofregir dins una paella amb mantega el salmó tallat en filets i adobat amb sal i pebre, ha de quedar ben sucós. Cobrir els filets amb la salsa ben calenta, a la qual s'haurà afegit el darrer moment els vermells

German de la Fuente és el cuiner del restaurant Can Tiu

d'ou (els vermells d'ou es pugen amb unes gotes d'aigua al bany maria).

AGENDA

MANS DE DONA

II MOSTRA

Del 5 al 9 de Març a IFEBAL

Hi participen totes les associacions de Mallorca que tenen relació amb la dona. Hi col·laboren les **Mestresses de casa d'Alaró**.

SOCIETAT

DEFUNCIONS

Teresa Comes Ferrer (22.02.1993)

MATRIMONIS

Eugenio Alberto Hoffman Giaccone amb Maria de los Angeles Quintana Carbonell, dia 20.02.1993

NAIXEMENTS

Monserrat Matas Cabañero, dia 6.02.1993

PEBRE DE CIRERETA

-Si és un acte de covardia tirar la pedra i amagar la mà, també ho és dedicar-se a escampar pel poble escrits anònims de caràcter ofensiu.

-Si en Wally és mal de trobar enmig de tanta multitud més mal de trobar és el grup municipal de l'oposició a l'Ajuntament. Ni es deixen sentir ni veure.

-Crida l'atenció el que l'empresa Construcciones MAVI, adjudicatària de les obres del centre sanitari, i causa d'un plet entre l'Ajuntament i un regidor del PP, hagi estat incapaç d'acabar l'obra.

L.S.D.

LLIBRES

Lucrècia Borja, de Maria Bellonci.

Edicions 3 i 4.

Sèrie la unitat, núm. 146.

València, 1992

Segles d'història i de llegendes, de malsons i de corrupció a qualsevol nivell cobreixen la vida de Lucrècia Borja, la vertadera epopeia de la qual serà sempre una incògnita que molts provaran de desfer sense arribar a l'única Lucrècia Borja que va existir.

L'estudi de Maria Bellonci, publicat amb el títol de **Lucrècia Borja**, abasta des de l'origen de la família Borja a Xàtiva, passant pels anys gloriosos de Roma i de Ferrara, fins a la seva extinció. Més que una biografia pròpiament

dita de Lucrècia és la història de la família fins a la mort de Lucrècia.

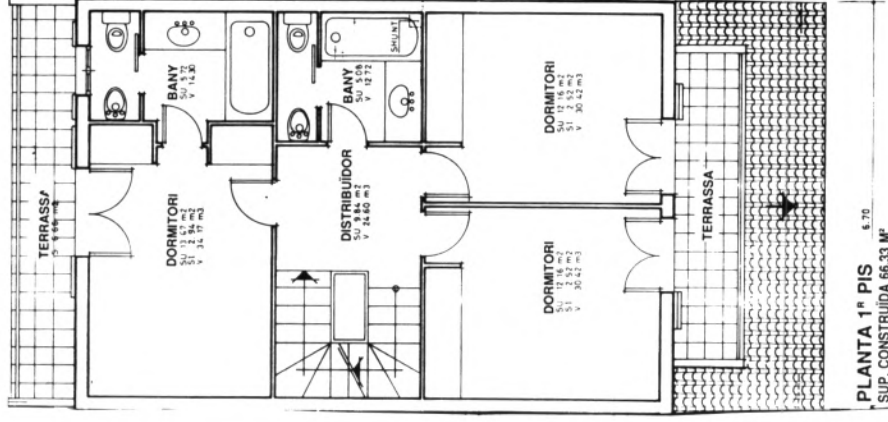
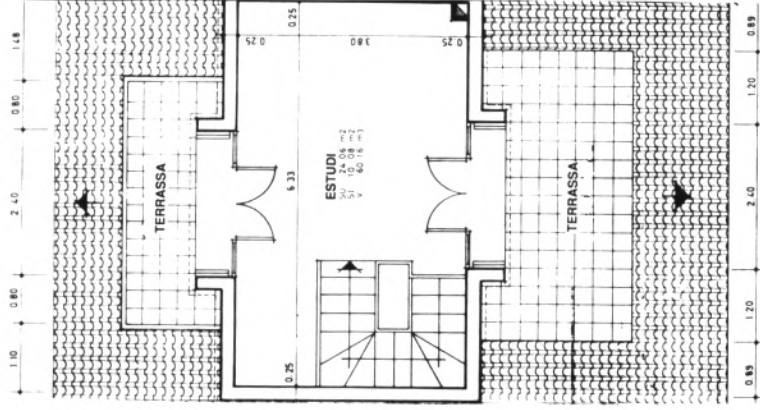
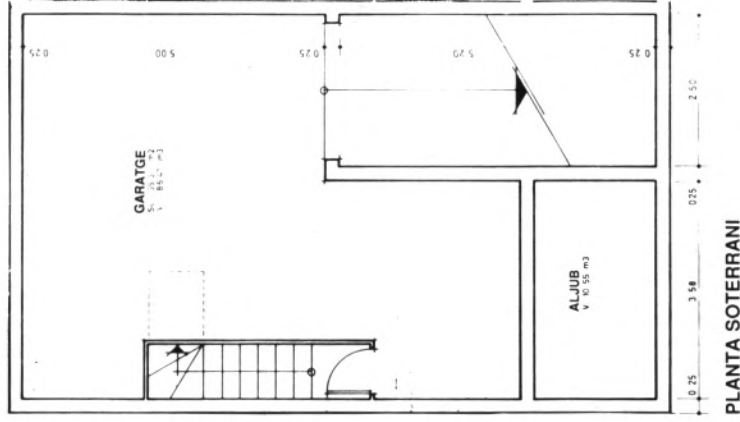
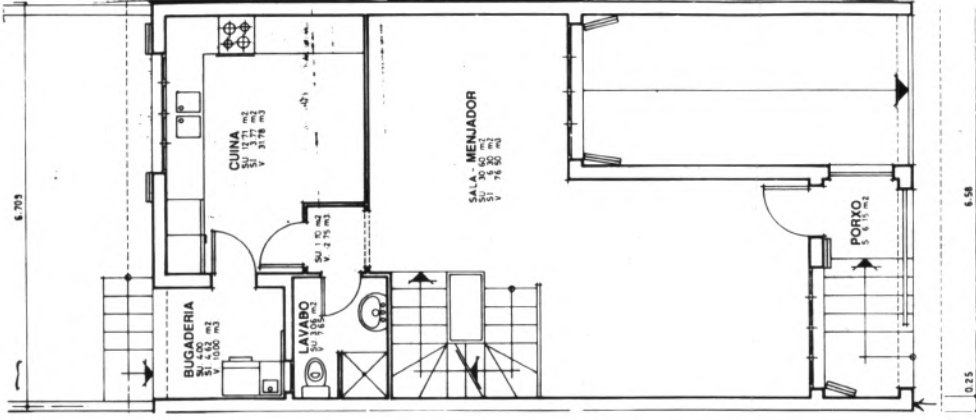
Per als profans en història, com jo, el nom de la família Borja va lligat al poder i a la sang. Llegir el llibre de Bellonci és descobrir que Lucrècia era una dona de carn i os, que estimava i que patia, que es mantenia fidel als seus i que guardava les aparences i les distàncies pel que fa a la família del seu espòs, sobretot de la del darrer, el duc de Ferrara.

Lucrècia és una dona de la seva època, filla de Roderic de Borja, el papa Alexandre VI, la qual es casa quatre vegades segons els designis patèrns per entrar a formar part sempre de famílies honorables i d'influència del moment. A part d'aquests quatre

matrimonis, la seva vida sentimental es lliga a altres homes i a intel·lectuals del moment, que va poder reunir a la cort de Ferrara tal com era la moda de Roma. Enmig d'intrigues polítiques, lluita per sobreviure i perquè els fills tengués en matrimonis anteriors -o fora d'aquests- rebien una acurada educació.

Llegir **Lucrècia Borja** és entrar en el món de les intrigues cortesanes de la Itàlia del final del segle XV i del principi del XVI; és acostar-se a la realitat d'una família, intrigant, ambiciosa i poderosa, que veu com tot el que ha aconseguit es desfà darrere seu, sota la humanitat de què és capaç de bastir Maria Bellonci un personatge històric.

Carme Bennassar

VENDA DE

3 ADOSSATS A S'HORT D'EN TAPI

3 ADOSSATS A S'HORT D'EN TAPI

S'HORT D'EN TAPI

17.500.000 PTA.

(condicions a convenir)

INFORMACIÓ:

60 14 40

Tel. 60 74 40

60 10 29

Escorpi, S.A.